

Ženích vojvodca (Zj 19)

Po plači nad zničením Babylona počuje Ján nebeský chválospev oslavujúci Boha za jeho víťazstvo. Kristus prichádza pre svoju nevestu a zabíja mečom svojich úst jej nepriateľov.

„Potom som počul sť'a veľký hlas mohutného zástupu na nebi, ktorý hovoril: Hallelujah! Spasenie a sláva a česť a moc Pánovi, nášmu Bohu, pretože pravdivé a spravedlivé sú jeho súdy, lebo odsúdil veľkú smilnicu, ktorá porušovala zem svojím smilstvom, a pomstil krv svojich sluhov na jej ruke. A povedali aj po druhé: Hallelujah! A jej dym vystupuje na veky vekov. A padli dvadsiati štyria starci aj štyri živé bytosti a klaňali sa Bohu, sediacemu na tróne, a povedali: Ameň, hallelujah! A z trónu vyšiel hlas, ktorý povedal: Chváľte nášeho Boha, všetci jeho sluhovia, aj vy, ktorí sa ho bojíte, malí aj veľkí.“ (Zj 19,1-5)

Táto slávnostná pieseň o Božom víťazstve uzatvára históriu Babylonu. Ján slovíčkom „**potom**“ otvára novú časť. Nedostáva síce nový obraz, ale počuje slávnostné „**Hallelujah**“. Výraz obsahuje skrátenú formu Božieho mena JHVH (Hallelu Jah). Formula je liturgickým výrazom pochádzajúcim zo SZ, slúžiacim na oslavu Božieho mena v mnohých žalmoch (Ž 104,35; 106,48; 148,1 atď.).

Na židovských bohoslužbách týmto slovom odpovedal ľud na žalmy spievané speváckym zborom. Tento spôsob prevzala i NZ cirkev, preto ho Ján neprekladá. Nebeský chór nás v 5. verši vyzýva, aby sme sa pripojili k jeho hlasu a chválospevu. Tak málo si uvedomujeme čo sa deje pri bohoslužbách v chrámoch a modlitebniach. Nevidíme neviditeľný, nebeský Boží ľud, ktorý spoločne s nami oslavuje nášho Pána.

Prvé Hallelujah oslavuje Pána za to, že zastavil smilnicu Babylon, ktorá ponúkala cestu spásy tým, pre ktorých sa stala predmetom uctievania. Avšak spása je jedine v Kristovi a to i mimo cirkevných organizácií.

„Vůdčím motivem trestu tedy není uspokojení nad dokonáním triumfu, ale je jím nutnost obnovit svět spásou, vysvobozením z tyranie hříchu.“ (Apokalypsa, V.A. Žák)

Druhé Hallelujah je znamením Božej lásky, ktorá je síce nekonečná, ale ničí všetko, čo ohrozuje život. A tak to, čo človek nerobí z lásky, na súde zhorí vo večnom ohni. Nemusíme na to povedať „**amen**“ ani sa s tým stotožniť, no ak nie my, tak 24. starci so štyrmi nebeskými bytosťami to urobia za nás.

„A zase som počul ako hlas mnohého zástupu a jako hukot mnohých vôd a jako zvuk silných hromov, ktoré hovorily: Hallelujah! Pretože prevzal kráľovstvo Pán, náš Bôh, ten Všemohúci. Radujme sa a plesajme a vzdajme jemu chválu, lebo prišla svadba Baránkova, a jeho manželka sa pripravila. A dalo sa jej, aby sa obliekla do čistého a nádherného kmentu, lebo tým kmentom sú skutky spravdivosti svätých.“ (Zj 19,6-8)

Tak, ako je neviestka zaodiata ľudskými činmi a poctami, rovnako má byť Boží ľud zaodiaty do poslušnosti voči Božej vôli. Nie preto, aby získal spasenie, ale preto, že spasenie už získal. Nech sú naše skutky prejavom vďačnosti, vyznaním a nie spásonosným aktom. Veď Boží ľud je poznať po tom, že činí Božiu vôľu.

Cirkev tu opísaná je v tak vysokom duchovnom stave, v akom ju darmo budeme hľadať v histórii. Aj keď Pavol veril, že ju Kristus dvíha a očisťuje (Ef 5,27), predsa starozákonní proroci svedčia, že len vďaka prepaľujúcemu ohňu skúšok sa toto dielo dokoná.

„Lebo on je ako prepaľujúci oheň a ako luh práčov. A bude sedieť prepaľujúca a prečisťujúca striebro, a tak prečistí synov Léviho a očistí ich ako zlato a ako striebro a budú Hospodinovi.“

(Mal 3,2-3)

„A riekol mi: Píš! Blahoslavení povolání k večeri svadby Baránkovej. A zase mi riekol: To sú pravdivé slová Božie. A ja som padol k jeho nohám, aby som sa mu klaňal. Ale on mi povedal: Hľaď, neurob toho! Som tvoj spolusluha a tvojich bratov, ktorí majú svedoctvo Ježišovo. Bohu sa klaňaj! Lebo svedoctvom Ježišovým je duch proroctva.” (Zj 19,9-10)

Verš nám ukazuje nebeskú hierarchiu, kde vyššie postavení sú stále „spolusluhami“ a pomáhajú v službe svojim spolubratom. Vo svete i v pozemských cirkvách je však model iný. Tí, čo sú vysoko postavení, nespravujú, ale vládnu a panujú. Nie sú sluhami, ale chcú, aby sa im slúžilo. Nebesia však tento model nepoznajú. Čím je anjel vyššie postavený, tým nesie väčšiu zodpovednosť za tých, ktorým slúži. Nie nadarmo bol Kristus nazvaný u Izaiáša služobníkom (Iz 52,13-15) a nie náhodou umýval ako sluha nohy svojim učeníkom.

Anjel Jánovi potvrdzuje, že predmetom uctievania má byť výlučne Hospodin a ani len k nebeskej bytosti nepoznačenej hriechom nesmie byť upriamený náš modlitebný zrak.

„A videl som nebo otvorené a hľa, zjavil sa biely kôň, a ten, ktorý sedel na ňom, volal sa Verný a Pravdivý a v spravodlivosti súdi i bojuje. A jeho oči byly jako plameň ohňa a na jeho hlave mnoho diadémov, a mal napísané meno, ktorého nikto nevie, iba on sám. A bol oblečený v rúchu, pokropenom krvou, a jeho meno sa zovie: Slovo Božie. A vojská, ktoré sú na nebi, išly za ním na bielych koňoch, odiati kmentom, bielym a čistým. A z jeho úst vychádzal ostrý meč, aby ním bil národy. A on ich bude pást' železným prútom a on bude šliapať lis vína prchlivosti a hnevu všemohúceho Boha. A na svojom rúchu a na svojich bedrách má napísané meno: Kráľ kráľov a Pán pánov.” (Zj 19,11-16)

Svet je pod démonickým vedením, preto Kristus prichádza ako bojovník na bielom koni. Nečistí duchovia zo 16. kapitoly zhromaždili celý svet proti Božiemu ľudu. Diabol ako „ôsmý kráľ“ (Zj 17,11) panuje nad celým svetom. Jeho vláda nebude dlhá, čoskoro príde anjel, aby ho spútal do priepasti (Zj 20,1-3).

Biblia opisuje mnoho Božích mien a mnohé sa ešte len dozvieme. Každé z nich predstavuje Boha z iného uhla pohľadu. Sú mená, ktoré zatiaľ nemôžeme poznať, pretože sme nezažili skúsenosť s Bohom, nepoznali sme ho tak, ako ho dané meno vystihuje. Príchod Krista na bielom koni s nebeskou armádou je predstavenie sa, ktoré nezapadá do mnohých náboženských predstáv milujúceho Ježiša, skláňajúceho sa nad malomocnými, či trpiaceho Krista na kríži. A preto, keď budeme vidieť ako Kristus prichádza a spoznáme ho ako ženícha vojvodu, budeme poznať ďalšie z jeho úžasných mien.

Železný prút a šliapanie lisu vína sú odkazy na text z Iz 63,1-6 a druhého žalmu. Drsným spôsobom hovoria, že Kristus prinesie spravodlivosť, zastaví hriech aj s jeho dôsledkami a odplatí každému podľa jeho skutkov.

„A videl som jedného anjela, ktorý stál v slnci a skríkol veľkým hlasom a povedal všetkým vtákom, lietajúcim prostredkom neba: Pod'ťe a shromažďte sa k veľkej večeri veľkého Boha, aby ste jedly telá kráľov, telá tisícnikov, telá silných a telá koní a tých, ktorí sedia na nich, a telá všetkých, slobodných i sluhov i malých i veľkých. A videl som šelmu a kráľov zeme aj ich vojská, shromaždené bojovať s tým, ktorý to sedel na tom koni, aj s jeho vojskom. A lapená bola šelma a s ňou falošný prorok, ktorý robil pred ňou divy, ktorými zvedol do bludu tých, ktorí prijali znamenie šelmy a tých, ktorí sa klaňali jej obrazu. Tí dvaja boli hodení živí do ohnivého jazera, horiaceho sírou. A ostatní boli pobití mečom toho, ktorý to sedel na tom koni, mečom, vychádzajúcim z jeho úst. A všetko vtáctvo sa nasýtilo ich tel.” (Zj 19,17-21)

K skutočnému boju nedochádza, pretože ten bol vybojovaný na kríži, tam bolo dosiahnuté víťazstvo. Kresťania nesmú zabudnúť, že víťazstvo nespočíva v meči, či vojenskej taktike, ale víťazom je ten, kto sa nechal obmyť krvou Baránka. Mesiáš nepotrebuje veľkú armádu, jeho sila je v jeho slove. Ak ho chcú kresťania nasledovať, potom musia všetci svoje meče odhodiť. Slovo Božie je našou jedinou zbraňou.

Tí ktorí nebojujú slovom, neprijali slovo o udelení milosti, ale bojujú proti slovu, budú slovom porazení a začne nad nimi hostina nebeských vtákov, ktoré predstavujú sily rozkladu a záhuby.